

ПРИКАЗНА СЪКРОВИЩНИЦА

ПРИКАЗКИ за ЧУРУЛИКАНЕ

Нели Маргаритова

СН
СОФТПРЕС

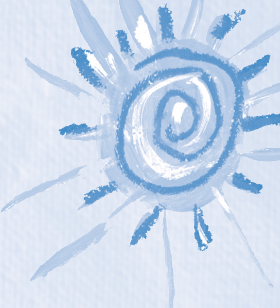

Жълтопера приказка

В един далечен южен град,
под сенките на стар площад,
две дребни пъргави старици
сервирали кафе с мекици.
Край маси с плетени дантели
във кафенето се тълпели
дечица, татковци и мами,
сериозни господа и дами,
художници, моряци и учителки,
пет скромни мишчици – служителки,
директорът на пожарникарите,
а в събота – ловджиите с рибарите.

Тук идвал даже и градският кмет
за бърза закуска до осем без пет.

Във кафенето „Двете бабки“
ухаело на кекс със ядки,
бисквити хрускави с канела,
домашна пица с моцарела,
на понички и палачинки
за жълти някакви стотинки.
Прочутите в града старици
рецепти знаели стотици
за най-вълшебни ястия,
напитки, торти и сладка.

А имало и още нещо:
дори да готвиш много вещо,
за всяко кафене е наложително,
направо – просто задължително,
поне една красива птица
в кафез под старата лозница.
Да радва и да забавлява,
уютно място да създава,
затуй разкошен папагал,

роден в далечен Сенегал,
над кафенето „Двете бабки“
размахвал розови чорапки.
Не бил червен, ни бял, ни син,
а светложълт красив блондин,
като сърцето на яйцето,
като на слънцето лицето,
като златиста песъчинка
на припек в някоя градинка.
Обаче

се държал

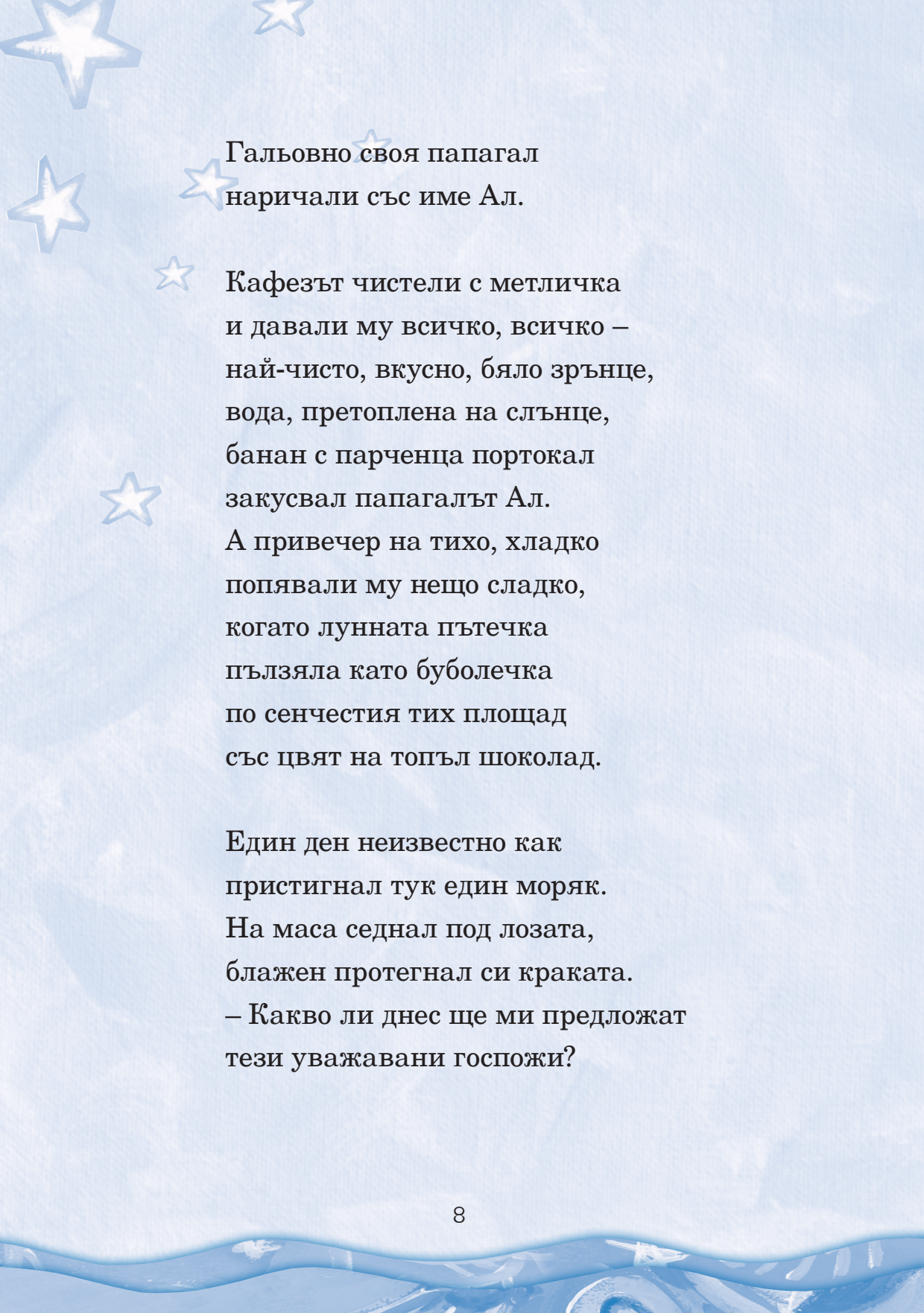
тъй странно!

Не можел да говори явно
онзи жълтурко-папагал,
мълчал,

мълчал,

мълчал...

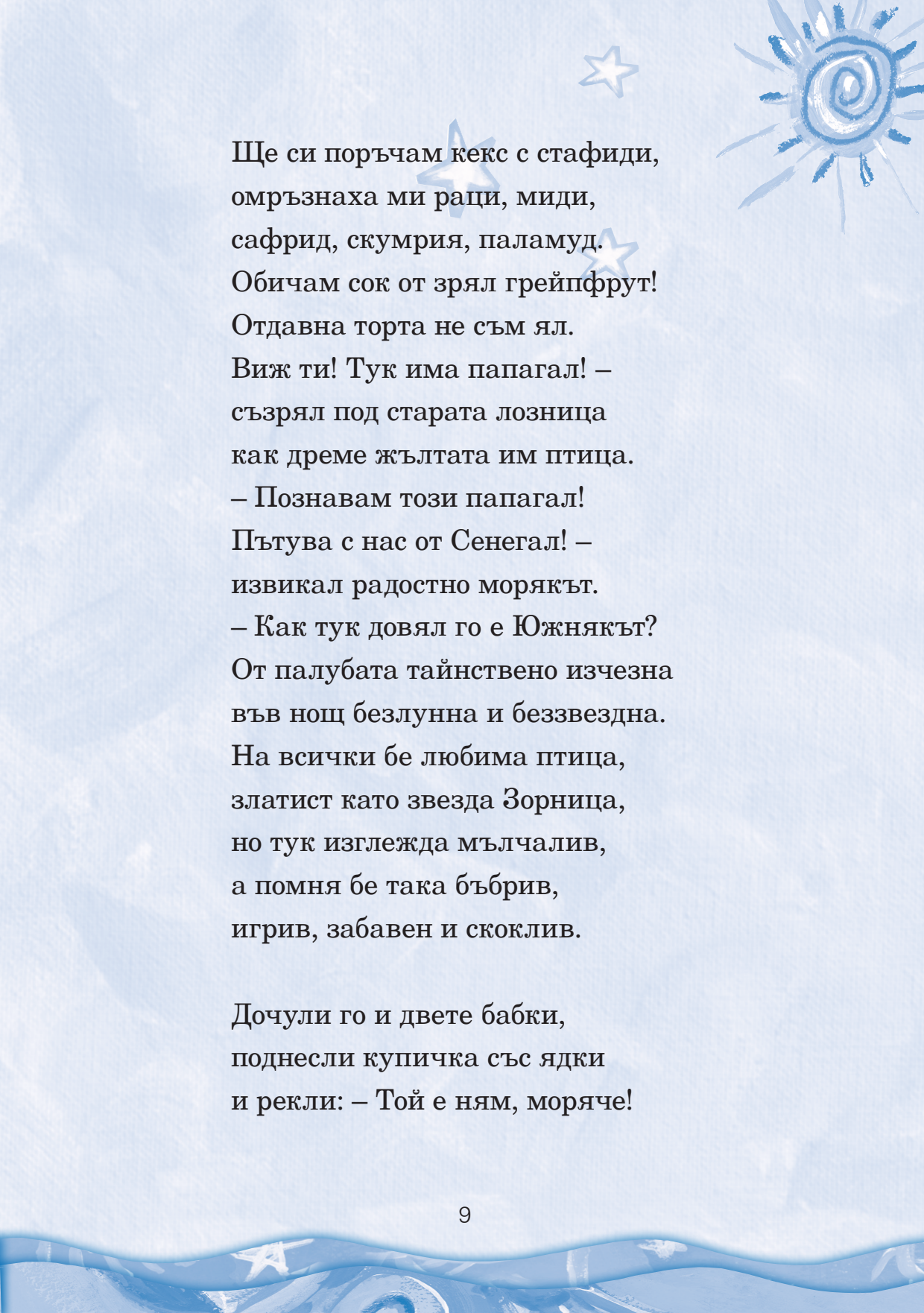
Разглеждал с царствена осанка
любимите си две стопанки,
а те така го обожавали,
сърцата си за него давали,
защото нямали дечица
в дома си двечките старици.

Гальовно своя папагал
наричали със име Ал.

Кафезът чистели с метличка
и давали му всичко, всичко –
най-чисто, вкусно, бяло зрънце,
вода, претоплена на слънце,
банан с парченца портокал
закусвал папагалът Ал.
А привечер на тихо, хладко
попявали му нещо сладко,
когато лунната пътечка
пълзяла като буболечка
по сенчестия тих площад
със цвят на топъл шоколад.

Един ден неизвестно как
пристигнал тук един моряк.
На маса седнал под лозата,
блажен протегнал си краката.
– Какво ли днес ще ми предложат
тези уважавани госпожи?

Ще си поръчам кекс с стафиди,
омръзнаха ми раци, миди,
сафрид, скумрия, паламуд.
Обичам сок от зрял грейпфрут!
Отдавна торта не съм ял.
Виж ти! Тук има папагал! –
съзрял под старата лозница
как дреме жълтата им птица.
– Познавам този папагал!
Пътува с нас от Сенегал! –
извикал радостно морякът.
– Как тук довял го е Южнякът?
От палубата тайнствено изчезна
във нощ безлунна и беззвездна.
На всички бе любима птица,
златист като звезда Зорница,
но тук изглежда мълчалив,
а помня бе така бърлив,
игрив, забавен и скоклив.

Дочули го и двете бабки,
поднесли купичка със ядки
и рекли: – Той е ням, моряче!